

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
(πρώτο τμήμα)
της 25ης Ιουνίου 2013

Υπόθεση F-28/12

Luigi Marcuccio
κατά
Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Υπαλληλική υπόθεση — Αίτηση διαγραφής μιας φράσεως από ιατρική έκθεση — Ατύχημα ή επαγγελματική ασθένεια — Σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως»

Αντικείμενο: Προσφυγή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, το οποίο έχει εφαρμογή στη Συνθήκη ΕΚΑΕ βάσει του άρθρου 106α της Συνθήκης αυτής, με την οποία ο L. Marcuccio ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνήθηκε να τροποποιήσει το περιεχόμενο ιατρικής εκθέσεως συνταχθείσας στο πλαίσιο διαδικασίας με σκοπό τον χαρακτηρισμό ενός συμβάντος ως ατυχήματος.

Απόφαση: Η προσφυγή απορρίπτεται ως προδήλως απαράδεκτη. Ο L. Marcuccio φέρει τα δικαστικά έξοδά του και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ο L. Marcuccio υποχρεούται να καταβάλει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ποσό των 2 000 ευρώ.

Περίληψη

1. Υπαλληλικές προσφυγές — Βλαπτική πράξη — Έννοια — Προπαρασκευαστική πράξη — Ιατρική έκθεση συνταχθείσα στο πλαίσιο έρευνας που κινήθηκε βάσει του άρθρου 20 της ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως των υπαλλήλων έναντι των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας — Δεν εμπίπτει

(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91· Ρύθμιση περί ασφαλιστικής καλύψεως των υπαλλήλων έναντι των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας, άρθρο 20)

2. Ένδικη διαδικασία — Δικαστικά έξοδα — Έξοδα προκληθέντα χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως στα οποία υποβλήθηκε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης λόγω της καταχρηστικής ασκήσεως προσφυγής από υπάλληλο

(Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, άρθρο 94)

1. Πράξεις ή αποφάσεις κατά των οποίων μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως συνιστούν μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν άμεσα και ευθέως τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς την νομική του κατάσταση.

Έτσι, όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις που λαμβάνονται κατόπιν διαδικασίας η οποία περιλαμβάνει περισσότερα στάδια, ιδίως μετά την ολοκλήρωση εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν πράξη δεκτική προσφυγής μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του θεσμικού οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας, αποκλεισμένων των ενδιάμεσων μέτρων, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής απόφασης.

Συναφώς, ιατρική έκθεση συνταχθείσα στο πλαίσιο έρευνας που κινήθηκε βάσει του άρθρου 20 της κοινής ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως των υπαλλήλων έναντι των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας πρέπει να λογίζεται ως αμιγώς προπαρασκευαστική πράξη της τελικής απόφασης και δεν αποτελεί, μεμονωμένως εξεταζόμενη, βλαπτική πράξη. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση περί τροποποιήσεως τέτοιας εκθέσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η σιωπηρή απόρριψη της οποίας ενδέχεται να αποτελέσει αντικείμενο διοικητικής ενστάσεως βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και στη συνέχεια προσφυγής βάσει του άρθρου 91 του ΚΥΚ.

(βλ. σκέψεις 20, 21, 24 και 25)

Παραπομπή:

ΔΕΕ: 21 Ιανουαρίου 1987, 204/85, Στρογγύλη κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, σκέψη 6

ΔΔΔΕΕ: 13 Δεκεμβρίου 2006, F-47/06, Aimi κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 58· 29 Νοεμβρίου 2007, F-52/06, Pimlott κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, σκέψη 48· 29 Φεβρουαρίου 2012, F-3/11, Marcuccio κατά Επιτροπής, σκέψη 39

2. Δυνάμει του άρθρου 94 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, αν το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υποβλήθηκε σε έξοδα που θα μπορούσαν να αποφευχθούν, ιδίως αν η προσφυγή έχει χαρακτήρα προδήλως καταχρηστικό, μπορεί να καταδικάσει τον διάδικο που τα προκάλεσε στην εν όλω ή εν μέρει πληρωμή τους, χωρίς όμως το καταβλητέο ποσό να μπορεί να υπερβεί τα 2 000 ευρώ.

Η διάταξη αυτή είναι εφαρμοστέα στις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα δικαστήρια της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν επανειλημμένως διαπιστώσει ότι ο προσφεύγων είχε επιλέξει αδικαιολογήτως τη δικαστική οδό και είναι πρόδηλο ότι η επίδικη υπόθεση αποτελεί συνέχεια μιας τέτοιας πρακτικής.

(βλ. σκέψεις 30 και 31)